

at han ikke rigtig ved Besked med Landbruget — og det er jo tilgiveligt; for hvis han kendte noget til Landbrugets Kaar og Forhold, vilde han ikke tale om, at der er Mangel paa Beskæftigelse for Arbejdere ved Landbruget, tværtimod, der er jo Plads for Tusinder og atter Tusinder der. Dette er vort naturlige Erhverv, og det skulle vi sætte vore Kræfter ind paa i Stedet for at ødsle, ja spille vore Kræfter paa noget, som er unaturligt for vort Land. Det ærede Medlem talte endvidere om Toldbeskyttelse som en mægtig Løftestang for vort Land, en mægtig Løftestang ikke blot for Haandværk og Industri, men en mægtig Løftestang i det hele taget, og han var særlig varm, da han var inde paa at tale om det. Jeg kan saa godt forstaa hans Varme, det er jo det, han lever i, og saa er det jo ogsaa naturligt, at han er glad ved det. Hans Tale om, at Toldbeskyttelsen er en mægtig Løftestang for vor Industri, skal jeg ikke opholde mig ved, det har jeg dels i Dag og dels i Fjor udtalt mig nærmere om, men naar man atter og atter — ogsaa det ærede Medlem — taler om Toldbeskyttelsen som en mægtig Løftestang for vort Haandværk, finder jeg mig foranlediget til at gentage adskilligt af, hvad jeg udtalte her i Fjor i Salen, at jeg tror nok, det som Regel skal slaa til, at den høje Toldbeskyttelse er det mindre Haandværks værste Fjende, det er Storindustrien, der kvæler det mindre Haandværk. Det have vi jo saa mange Vidnesbyrd om, og jeg kan i saa Henseende henviser til forskellige Eksempler i Toldkommissionens Betænkning, saa det ikke er værd at tale om, at Toldbeskyttelsen er nødvendig for det mindre Haandværk, tværtimod.

Der var en enkelt Udtalelse af det ærede Medlem, som jeg var glad ved at høre, nemlig om de mange Toldresolutioner. Det ærede Medlem sagde, at vi have faaet 2,000 Toldresolutioner siden 1863, og det ærede Medlem var ikke fornøjet med Tarifieringen, for han var overbevist om, at efter den Tarifiering, som nu foreligger i det ny Forslag, ville vi alligevel blive oversvømmede med en Masse Toldresolutioner. Jeg kan for saa vidt være enig med det ærede Medlem i denne Betragtning, idet det nemlig er givet, at saa længe vi opretholde Vægttolden i det Omfang, hvori vi have den, er det givet, at vi atter og atter maa faa en Deling af Toldpositionerne, og saa er det endvidere givet, at hvor meget vi end dele Toldpositionerne, vil det blive mere og mere vanskeligt at drage Grænserne paa Over-

gangsstadierne, og deraf komme alle disse Resolutioner, som jeg i mange Henseender beklager, og som jeg mener i mange Henseender ere uheldige. Vi staa nu her og forhandle om Toldtariffen, og jeg forudsætter den Mulighed, at Folketinget og Landstinget og Regeringen blive enige om en Toldtarif, om den og den Sats paa de og de Positioner, men saa, naar nogle Aar ere gaaede, ere de ved Toldresolutioner meget væsentlig forandrede fra, hvad vi her ere blevne enige om. Jeg vil i saa Henseende minde om, hvorledes det er gaaet med Papirtolden. Da den blev vedtagen i 1863, var det Forudsætningen, at den allerstørste Del Papir skulde beskattes efter den laveste Toldsats og kun en mindre Del efter den højeste, men nu have vi paa det Omraade haft en hel Række Resolutioner, der have ført til, at vi nu have næsten alt Papir — der er kun en ganske lille Del tilbage — i den højeste Toldsats og kun en lille Del i den mindre. Det er en Følge af disse Toldresolutioner, og derfor, naar det ærede Medlem beklager sig over disse Toldresolutioner, er jeg enig med ham deri, men det eneste Middel til at indskrænke deres Tal er — jeg maa atter her gentage mine Udtalelser fra i Fjor — Værditold, jo mere det kan lykkes os at komme ind paa Værditolden, desmere ville vi blive færdige med Toldresolutionerne; 5 pCt. eller 10 pCt. paa den og den Vare — færdig, der er ikke Tale om at drage noget Skel hist og her.

Det ærede Medlem talte noget om, at det var ikke heldigt at bygge Udviklingen paa Smør og Flæsk, det var det samme som at bygge sit Hus paa Sand. Jeg tror, jeg kan skænke det ærede Medlem denne Udtalelse, jeg tror, jeg har tilstrækkelig imødegaaet den ved, hvad jeg har sagt baade i Dag og i Fjor. At det at bygge Landets Udvikling paa Landbrugets Produkter skulde være at bygge sit Hus paa Sand, er en stor, stor Misforstaaelse, og jeg tror, at det i denne Sal, hvor der jo er saa mange Landmænd, er overflødigt at imødegaa denne Betragtning, en Betragtning, som ogsaa til Dels kom frem fra den første Taler i Dag, der sagde, at det ikke var Landbruget, der var Hovederhvervet, Hovedforsørgeren, men at det var Købstæderne, der særlig forsørgede Landet. Det er første Gang i mit Liv, jeg har hørt denne Betragtning fremsætte, men det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen) lod til at hyld den Betragtning, at vi skulde ikke bygge Danmarks